

РЕШЕНИЕ

№ 12386

гр. София, 30.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 12.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **12197** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 ал. 2 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба от Н. Д. П. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес – [населено място],[жк] [жилищен адрес] чрез адв. Б. З. – с адрес- [населено място], [улица], вх. Б, ап.18 срещу Решение № ПО-112/07.11.2025 г. на Директора на ТД на НАП С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № Ж-22-1426/03.11.2025 г. по описа на ТД на НАП С., подадена от Н. Д. П. срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С250022-023-0002933/22.10.2025 г., издадено от Ю. П. на главен длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно. Жалбоподателят посочва, че в мотивите към процесния акт ответникът не е обсъдил наличието на първата и основна предпоставка за правомерност на предварителното обезпечаване на публични вземания – образувано ревизионно производство, като изтъква, че ревизионното производство въобще не е образувано, тъй като ЗВР № Р-03000325001786-020-001/16.04.2025 г. не му е връчена по нито един от предвидените в ДОПК способности. Позовава се на практика на ВАС във връзка със законосъобразното започване на ревизионно производство и практика на АССГ във връзка със значението на висящо ревизионно производство при налагането на предварителни обезпечителни мерки. Твърди се, че Н. П. никога не е посочвал пред приходната администрация електронен адрес [\[електронна поща\]](#) като електронен адрес за получаване на съобщения, което било в разрез с разпоредбата на чл. 28, ал. 2 ДОПК. Наред с това се посочва, че електронното съобщение за връчване не е подписано с от орган по приходите. Моли съда да постанови решение, с което да

отмени оспореното решение, както и процесното постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Претендират се направените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. З., поддържа жалбата, моли тя да бъде уважена по съображения подробно изложени в нея. Претендира разноски, за които представя писмени доказателства /л. 76- л. 84/. Представя писмени бележки.

Ответникът, директорът на ТД на НАП С., чрез юрк. Е. М., оспорва жалбата. Намира, че оспорения акт е законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

СПП, редовно уведомена не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-03000325001786-020-001/16.04.2025 г. на Д. Д. Н. - началник сектор Ревизии в ТД на НАП С. е възложено извършване на ревизия на Н. Д. П. ЕГН [ЕГН] за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения, отговорност за ДДС, отговорност за ДО, отговорност за вноски за здравно осигуряване и отговорност за универсален пенсионен фонд.

Видно от представеното удостоверение за извършено връчване по електронен път /л. 43,/заповедта е връчена на жалбоподателя на 01.07.2025 г. на ел. адрес [електронна поща](#) с активиране на електронната препратка от IP адрес 130.204.22.137.

Във връзка с постъпило мотивирано искане за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с № ПОМ №Р- 03000325001786-039-001/13.10.2025 г от Е. М. Н. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизия, издадено от Е. Н. И. - ръководител ревизия е издадено процесното Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. №0250022-023-0002933/22.10.2025 г., с което са наложени следните обезпечителни мерки:

1. Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД за сума в размер на 205 841,40 лв., в „БАНКА ДСК“ АД за сума в размер на 205 841,40 лв. и в „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД за сума в размер на 205 841,40 лв.;

2. Запор върху МПС - лек автомобил марка S., модел O., с подробно посочени в постановлението идентификационни данни.

В хода на производството, от страна на публичния изпълнител, са издадени залорни съобщения и са изпратени съответно до горепосочените банки и до Столична дирекция на вътрешните работи. Към датата на издаване на настоящото решение, е налице отговор от „БАНКА ДСК“ АД, че върху банковата сметка на длъжника е наложен запор. Издадено е Искане на основание чл. 212 от ДОПК с изх. №С250022-008- 0032636/03.11.2025 г., като същото е връчено на лицето на 03.11.2025 г. по електронен път.

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е обжалвано от Н. П. с жалба с вх. №Ж-22- 1426/03.11.2025 г. по описа на ТД на НАП С..

С Решение № ПО-112/07.11.2025 г. на Директора на ТД на НАП С., жалбата е оставена без уважение.

Решението е връчено на жалбоподателя на 12.11.2015 г. по електронен път /л. 18/. Жалбата, адресирана до АССГ е депозирана на 13.11.2015 г., чрез директора на ТД на НАП [населено място].

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, допълнително са представени и приети писмени доказателства от ответника, относно декларирани от жалбоподателя пред НАП адреси за кореспонденция.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 197, ал.2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 121, ал. 2 ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Оспореното решение е издадено от компетентния съгласно чл. 197, ал. 1 ДОПК административен орган, в рамките на неговите правомощия, при спазване на административнопроизводствените правила и в необходимата форма.

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящ административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

Съгласно чл. 121, ал.1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт, органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Ал. 2 предвижда, че предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197. Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ДОПК и чл. 195, ал. 5 ДОПК. От посочената разпоредба несъмнено е видно, че липсата на надлежно отправено искане за налагане на предварителни обезпечителни мерки би опорочило съществено административния акт. В случая обаче има такова искане, то е отправено в необходимата форма, в хода на образувано ревизионно производство.

Преценката на публичния изпълнител, че без налагането на мерките събирането на задълженията за данъци и задължителни обезпечителни мерки ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни, следва да се основава на анализ на конкретни факти и обстоятелства, така че да може да

бъде извършена преценка дали са изпълнени изискванията на закона (чл. 169 АПК) и спасен ли е принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. В случая публичният изпълнител е събрал, анализирал и изложил релевантната за събирането на бъдещите вземания информация - данните за имущественото състояние на ревизираното лице, съпоставено с размера на подлежащото на обезпечаване бъдещо вземане. Установените от него фактически констатации относно притежаваните активи, МПС, банкови сметки са изложени в ПНПОМ. Изрично е посочено, че за лицето има данни за укрити приходи/доходи, издаден е РД № Р-03000325001786-092-001 от 13.10.2025 г., в който са констатирани обстоятелства, от които произтича вида и размера на задълженията. Посочен е и предполагаемият размер на задължението – 205 841.40 лв.

Основната защитна теза на оспорващия в настоящото производство е във връзка с връчването на ЗВР № Р-03000325001786-020-001/16.04.2025 г., като се твърди, че същото е ненадлежно връчено, което от своя страна води до липсата на всякакви ревизионно производство – предпоставка за налагане на ПНПОМ. Настоящата съдебна инстанция не споделя така наведения довод.

Действително, според съдебната практика на ВАС, която споделя съда, нередовното връчване на ЗВР на недеklarиран от ревизираното лице адрес води до нищожност на РА. В настоящото съдебно производство обаче предмет на съдебен контрол се явява Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С250022-023-0002933/22.10.2025 г. От наличните по делото доказателства съдът счита, че категорично е налице едно спорно ревизионно производство и няма данни за издаден РА, съответно обявяването му за нищожен от административния орган или по съдебен ред. ЗВР, макар и с белезите на индивидуален административен акт, не може да бъде атакувана в отделно самостоятелно производство, а може да бъде предмет на косвен контрол при обжалване на крайния акт, с който се установяват задължения, а именно – РА, но не и при обжалване на постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

За да е налице обезпечителна нужда, не е необходимо да съществуват и да са установени конкретни действия на ревизираното лице, които биха могли да доведат до осуетяване или затрудняване събирането на публичните държавни вземания, а са насочени към предотвратяването на такива действия с имуществото на ревизираното лице. Доколкото в случая е налице едно спорно ревизионно производство и с оглед наличните по делото писмени доказателства, съдът счита, че са налице необходимите предпоставки за издаване на ПНПОМ като процесното. Не без значение се явява това, че в производството по реда на чл. 197 от ДОПК, административният орган, а и съдът нямат компетентност да се произнесат по правилността направените от ревизиращите органи фактически констатации, тъй като тяхната законосъобразност е предмет на друго отделно производство, по оспорване на РА.

Наред с горното съдът счита, че при издаване на оспореното решение и ПНПОМ правата и законните интереси на жалбоподателя не са засегнати в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, и не се доказва причиняването на вреди, явно несъизмерими с преследваната цел /чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК/. По делото са налице данни за изследване имущественото състояние на жалбоподателя, обоснована е и обезпечителната нужда за налагане на обезпечението.

За пълнота на изложеното, следва да бъде посочено, че законът не поставя изискване за форма и ред, по който следва да бъде заявен електронния адрес за кореспонденция пред НАП. В случая по делото е представен писмен документ /л.75/ от директор на офис „Център“, видно от който, при извършена справка на лицето Н. Д. П., е установено че има декларирани пред НАП електронен адрес – [\[електронна поща\]](#), валиден от 28.11.2019 г. при подадено заявление за ПИК в НАП. След като лицето е посочило електронен адрес за кореспонденция, то този адрес го обвързва с презумпцията, че на този адрес могат да бъдат връчвани актове на администрацията. Аргументи в

тази насока могат да бъдат изведени и от обстоятелството, че приложения по делото ревизионен РД е бил връчен на задълженото лице на същия електронен адрес /л. 61/, като срещу него е подадено възражение в срок, т.е. лицето ползва този електронен адрес. В този смисъл е и Решение № 9169 от 06.10.2025 г. по адм. дело № 7274/2025 г. на ВАС. Съдът счита, че не може да бъде прието, че връчването на ЗВР и оспорения ПНПОМ е опорочено до степен, която съществено нарушава правата на ревизираното лице и води до нищожност на процесния административен акт. Още повече, че възражения за нередовно връчване на оспорения ПНПОМ не се навеждат.

Предвид изложеното оспореното решение и потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки се явяват законосъобразни и жалбата следва да се отхвърли. На ответника се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8, вр. с чл. 144 АПК, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. § 2 от ДР на ДОПК определя на 200 лева. Предвид влизането на Република България в еврозоната от 01.01.2026 г., сумата, следва да бъде изчислена и присъдена по курса на БНБ за едно евро - 1.95583 лева, или 102.26 евро.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Д. П. срещу Решение № ПО-112/07.11.2025 г. на Директора на ТД на НАП С. град, с което е оставена без уважение срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С250022-023-0002933/22.10.2025 г., издадено от Ю. П. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Н. Д. П., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро /сто и два евро и двадесет и шест евроцента/.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

Съдия: